

[Kofod-Svendsen]

privilegerede vi er her i Danmark på mange måder, men det, at vi er så privilegerede, medfører også, at vi har en forpligtelse til at hjælpe de underprivilegerede, og det er den grundholdning, som vi fra Kristeligt Folkepartis side mener må ligge bag al flygtninge- og indvandrerpolitik.

Så er der naturligvis en række instrumenter, man skal tage i anvendelse, men de skal altså tages i anvendelse under det overordnede sigte, at her er der mennesker i nød – vi ser det aktuelt med kurderne, men det er ikke en enestående situation i verdenshistorien, det er sket gang på gang. Her har vi som enkeltpersoner, som nation og som verdenssamfund en forpligtelse, og dér må vi selvfølgelig også gøre, hvad vi kan, for at den hjælp, vi yder, kommer så mange som muligt til så god hjælp som muligt.

Her vil jeg nævne nogle konkrete instrumenter; andre har været inde på det, så noget bliver gentagelser. Vi skal naturligvis forebygge, at der produceres flygtninge, måske gennem internationale fora eller måske ved, at der lægges pres på de diktatorer – hvem det måtte være – som er årsag til, at der opstår flygtningeproblemer. I den indsats må vi aldrig blive trætte.

Vi må også forebygge, at vi får økonomiske immigranter – det er jo f.eks. derfor, vi har ulandsbistand. Det er også derfor, at vi både fra dansk side og i EF-sammenhæng yder økonomisk bistand til Østeuropa. Det er, for at de får mulighed for at udvikle sig i deres respektive sammenhænge, så at vi ikke ved at hindre en hjælp tvinger dem til at blive økonomiske immigranter.

Vi skal gøre mere, end vi har gjort, men jeg nærer ikke nogen illusioner om, at vi totalt kan forebygge, at der bliver skabt flygtninge. Og hvad så? Ja, så er den bedste hjælp da, at de bliver hjulpet i den kulturelle nærsammenhæng, som andre også har været inde på. Jeg tror, det var fru Ebba Strange, der nævnte, at 95 pct. af verdens flygtninge jo får beskyttelse tæt ved deres kulturelle sammenhæng. Her er det vigtigt at udbygge FN's flygtningearbejde, udbygge EF's flygtningearbejde, så det netop bliver et flygtningearbejde og ikke et arbejde, der sætter på at holde flygtningene ude fra EF.

Vi ved også, hvordan vi i nordisk sammenhæng har udbygget flygtningesamarbejdet. Dette skal vi gøre, og jeg tror, vi kan gøre meget mere. Jeg tror, det er meget rigtigt, som flere har

været inde på, at vi i højere grad skal løse flygtningespørgsmål i international sammenhæng – også gennem kvoteordninger osv. Men det forudsætter så også, når det gælder de sidste få procent, at de forskellige vestlige lande inklusive Danmark er parat til at yde deres bidrag. Det betyder, at vi skal være parat til at modtage flere kvoteflygtninge, end vi har gjort.

Men det må altså ikke spilles ud mod det næste, jeg vil sige, og det gælder spontanansøgere og dermed spontanflygtninge, for selv om vi udbygger det internationale samarbejde og modtager flere FN-flygtninge, så er det altså ikke sådan, at der ikke vil være spontanansøgere og altså mennesker, som har brug for beskyttelse i Danmark. Der er behov for begge typer flygtningemodtagelse.

Dernæst familiesammenføringsreglerne, som flere har været inde på, og som også ligger i den rejste forespørgselsdebat. Her vil jeg sige, at hensigten med familiesammenføringsreglerne efter min bedste overbevisning er et værn om ægteskab og familie. Og vi ønsker ikke nogle familiesammenføringsregler, som bliver et angreb på ægteskabet og familien.

Og så vil jeg jo sige som en grundsætning, at man skal ikke ændre gode regler, fordi der sker misbrug, men man må prøve på at komme misbrugene til livs. Her er vi da parat til at se på, om der er tale om noget misbrug. Jeg har nævnt før og vil gerne gentage det, at det, vi har set især blandt tyrkiske indvandrere, hvor familien måske har en datter på 14 år, som bliver gift med en tyrker, som bor i Tyrkiet, som måske er 15 år, og så får vedkommende automatisk en familiesammenføringsret – disse børneægteskaber har vi ønsket at begrænse, som et konkret tilfælde. Det har vi aldrig været tilhængere af. Men jeg er udmærket klar over, at begynder man at lave begrænsninger, så er det sværere end som så, når man vil bevare det værn om ægteskab og familie, som jeg ønsker at bevare.

Men her er et konkret tilfælde, hvor jeg godt tror vi kunne lave en justering. Jeg tror faktisk, det også ville lette de unge tyrkiske børns, de unge tyrkeres selvstændighed, at de ikke i så ung en alder bliver påtvunget et ægteskab af deres forældre. Jeg tror godt, vi med nænsom hånd kunne foretage en justering, uden at vi kommer i strid med det grundlæggende positive ved familiesammenføringsreglerne.